

Πάπαν, διατηρούσα τὸ ἀνατολικὸν δόγμα, ὅπως τοῦτο συγχωρεῖται εἰς τὴν παπικὴν ἐπικράτειαν, καὶ τὰ βασίλειά τῆς Νεαπόλεως καὶ Σαρδηνίας.

Ἐντεῦθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ζῶντος ἐπισκόπου, ἱερέων καὶ μοναχῶν, οἵτινες ἤλθον μετὰ τῶν ἀποίκων, οἱ διάδογοί των θέλουν χειροτονεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ ὑπόκεισθαι εἰς τὸν δυτικὸν ἐπίσκοπον τῆς ἐπαρχίας, ἐν ἣ ἡ ἀποικία.

Α) Οἱ ἀποικοὶ θέλουν ἐξαρτᾶσθαι τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς δημοκρατίας ὡς ὑπῆκοοι αὐτῆς.

Ε) Οἱ ἀποικοὶ χρεωστοῦν νὰ ὑπηρετῶσι πιστῶς τὴν δημοκρατίαν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν.

ΣΤ.) Οἱ ἀποικοὶ θέλουν ὁμοῦσε πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τοὺς καθεστῶτας νόμους τῆς δημοκρατίας καὶ θέλουν ὑποχρεωθῆ νὰ πληρῶνῃσι τακτικῶς τοὺς φόρους.

Ζ.) Ἡ δημοκρατία δίδει εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς γαίας τῆς *Παορίας*, *Ρεβιδας* καὶ *Σατορίας* καὶ παραχωρεῖ εἰς τοὺς ἀπογόνους των, ἐπὶ συμφωνία ἢ γῆ ἣτις θέλει παραχωρηθῆ εἰς ἕκαστον ἀποικὸν νὰ διανεμηθῆ παρ' αὐτοῦ ἐξ ἴσου εἰς τοὺς διαδόχους του, ἀνευ διακρίσεως ἄρρενος ἢ θήλειος. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἐλλείψεως κληρονόμων, ἡ δημοκρατία θέλει λαμβάνει κατοχὴν τῆς γῆς τοῦ ἀποβιώσαντος.

Η) Ἡ Κυβέρνησις τῆς Γενοῦας ὑποχρεοῦται νὰ προμηθεύσῃ τὴν ὕλην διὰ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων, ὡς καὶ σίτον καὶ σπόρους τὰ ὅποια ν' ἀποδώσῃσιν ἀκριβῶς μετὰ παρέλευσιν 10 ἐτῶν.

Θ) Ἐκαστος ἀποικὸς δύναται νὰ ἔχῃ κλίβανον, ἀνεμόμυλον καὶ νερόμυλον.

Ι) Ἡ ἀποικία δύναται νὰ ἔχῃ ποίμνια μεγάλων καὶ μικρῶν ζώων.

ΙΑ) Ἡ δημοκρατία συγχωρεῖ εἰς ἕκαστον ἀποικὸν νὰ ἔχῃ πυροβόλα καὶ ἄλλα ὅπλα· ἀλλὰ δι' ἀδείας τοῦ διοικητοῦ.

ΙΒ) Τὸ ἐμπόριον παντὸς εἶδους εἶναι ἐλεύθερον, ὅταν οἱ ἀποικοὶ πληρῶνῃσι τὰ νενομισμένα δικαιώματα.

ΙΓ) Συγχωρεῖται εἰς τοὺς ἀποίκους νὰ κάμωσιν ἐκδρομὰς κατὰ τῶν Τούρκων ὑπὸ Γενοουησίαν σημαίαν, πλὴν χρεωστοῦν νὰ πληρῶνῃσι τὰ δικαιώματα τῶν προξένων, καὶ νὰ συμμορφοῦνται μὲ τοὺς νόμους καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις.

ΙΔ) Ἡ δημοκρατία θέλει μεταβιβάσει ἀνεξόδως τοὺς ἀποίκους εἰς Κύρνον, ἀλλὰ θέλει ἀποζημιωθῆ ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα τὰ ὅποια ἔγιναν μέχρι τοῦδε.

Ἐν Γενοῦῃ τῆν 18 Ἰανουαρίου 1676.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συνθήκης ταύτης οἱ Ἕλληνες ἀπέπλευσαν ἐπὶ πλοίων τῆς δημοκρατίας, διευθυνόμενοι εἰς Κύρνον ὅπου ἐφθασαν τὴν 14 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Οἱ Γενοουῆνσιοι τοὺς ἐπρομήθευσαν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἀνέγερσιν οἰκιῶν κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν των. Διοικητὴς τῆς νέας ἀποικίας διορίσθη ὁ Ἰσίδωρος Βιάγγης Κοζιάς ἀξιὸς τῆς θέσεως ταύτης, διότι ἦτον ἀνθρωπὸς ἔχων ἐπιβροήν, καὶ δυνάμενος νὰ ὑπερασπισθῆ

καλῶς τοὺς Ἕλληνας, ἢ ἀποκατάστασις τῶν ὁποίων ἤθελεν εὑρεῖ ἐμπόδιά τινα ἐκ μέρους τῶν Κορσικανῶν. Ἐντοσοῦτῳ ἡ ἀποικία κτύπησε καὶ ἐν διαστήματι τριάκοντα ἐτῶν ἦτον εἰς καλλίστην κατάστασιν· ὁ Λαμπεράνης ὅστις ἐπεσκέφη αὐτὴν κατὰ τὸ 1743 λέγει ὅτι τὸν κατέπληξε ἡ ὠραιότης καὶ γονιμότης τοῦ τόπου ἐκείνου, ὡς καὶ ἡ βιομηχανία τῶν κατοίκων αὐτοῦ. Οὕτως ἡ Ἑλλάς πανταχοῦ ἔχει ἀποικίας, λέγεται δὲ ὅτι εἰς Σαρδηνίαν ὑπάρχει ἀποικία Ἑλλήνων οἵτινες, μολονότι πρὸ αἰῶνων μεμακρυσμένοι τῆς πατρίδος των, ἐνθυμούνται πάντοτε αὐτὴν ἔχουν δὲ καὶ ἐορτὴν ἐτησίαν καθ' ἣν ἀναβαίνοντες εἰς τὰ ὄρη βλέπουσι πρὸς τὸ μέρος τῆς πρώτης πατρίδος των τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀσπάζονται μακρόθεν αὐτήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Μ. Ρ.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ.

Πρὸς σέ, φίλε Σπυρίδων Μέρσα, σὲ τὸν ὁποῖον σκληρὸς καὶ ἄωρος θάνατος ἤρπασεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων σου, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῶν φίλων σου, προσφέρω ἐν δάκρυ. Μετὰ λύπης εἶδες προσεγγίζον τὸ τέρμα τῶν ἡμερῶν σου, διότι ὁ κόσμος ἠνοιγέτο ἐνώπιόν σου ὑπὸ τὰ λαμπρότερα χρώματα, διότι νέφος δὲν ἐσκότασε τὴν ἡὺ τῆς ἡλικίας σου· ὁ Πλάστης σ' ἐδώρησεν εὐφροσύνην καὶ ψυχὴν ἀγαθὴν, ἀδολογ πατριωτισμὸς ἐφλεγε τὰ στήθη σου, ἔκλαυσε ἐπὶ τῶν δυστυχημάτων τῆς πατρίδος σου, καὶ προσέφερες ὑπὲρ αὐτῆς τὸν ὀβολόν σου· ἀλλὰ δὲν ἠξιώθης καὶ νὰ ἰδῆς πραγματοποιουμένης τὰς ἐλπίδας σου. Ναι, ἡ Θεία Πρόνοια σ' ἐκάλεσε ἵνα σ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ γευθῆς τὰς πικρίας τοῦ βίου καὶ τὰς κακίας τῶν ἀνθρώπων. Ἄν τοῦτο, σὲ μακαρίζομεν! ἡμεῖς οἵτινες ἐπίομεν μέχρι στεφάνης τὰ πικρὰ τοῦ βίου ποτήρια, ὦ! μυριάκις σὲ μακαρίζομεν. Μία παρηγορία, ἐν βάλαμον εἰς τὴν πληγὴν τῶν τεθλιμμένων γονέων σου, ἔστωσαν τὰ δάκρυα τῶν καὶ μακρὰν σοῦ εὐρεθέντων φίλων σου. Πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καταστρέφονται, καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη καὶ βασίλεια, ἐν μόνον δὲν καταβάλλεται, ἀλλὰ ζῆ ἀθάνατον, ἢ ἀρετῆ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 7 Ἀπριλίου 1853.

B * * *

Π Ε Ρ Ι Ἀ Η Ψ Ι Σ.

Ἡ Σκιὰ (τέλος). — Ὁ Λέανδρος (τέλος). — Ποιήσεις, τὰ ἀρθρὰ, ἢ *Μυῦσα*. *Ἐλεγεῖον*. — *Ἑλληνικαὶ ἐπιστολαί*, ἢ *Σύρος*. — *Βίγκελιμαρ*. — Ὁ *Θ. Μοῦρ*. — Ἠθικαὶ μελέται περὶ *γυναῖκος*. — Ποικίλα, μετανάστευσις τῶν *Πελοποννησίων* εἰς *Κύρνον*. — Ἐν δάκρυ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ὁ ἐν *Σύρῳ* ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου. — Ὁ ποιητὴς *Μοῦρ*.

Π α ρ ἄ ρ τ η μα. Ὁ Ἰποκόμης τῆς *Βραζελόνης*.